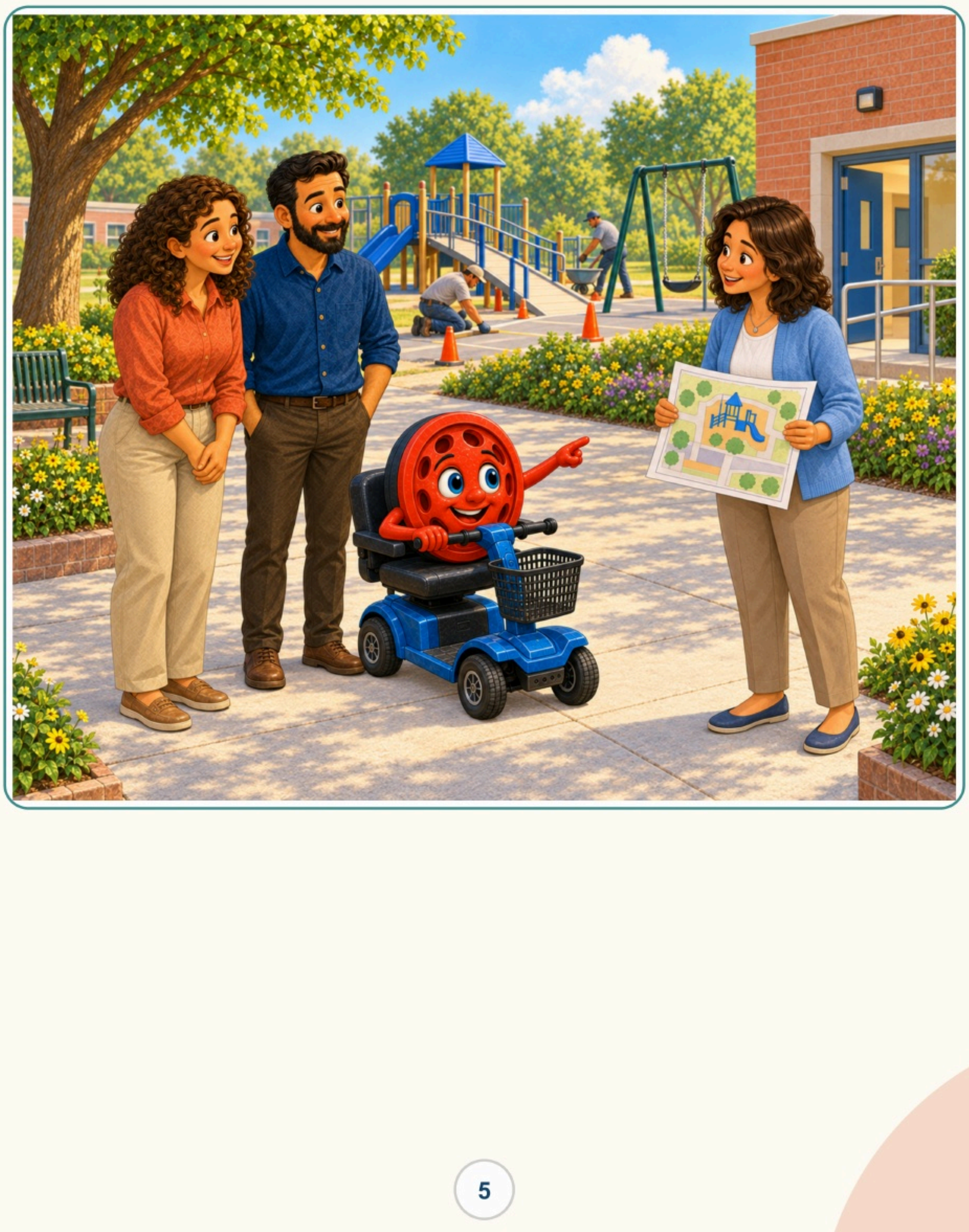
מי מחכה ליד השער?

אלה היו הימים האחרונים של החופש הגדול. הקיץ עוד היה חם, ולפני תחילת שנת הלימודים הגיעו וילי, אמא ואבא להכיר את בית הספר. ליד השער חיכתה להם המורה תמר.

״מה תרצה לדעת לפני שמתחילים?״ היא שאלה את וילי.

וילי הביט בדרך הרחבה, בדלתות ובחצר. ״איך אכנס לכיתה עם הקלנועית, איפה השירותים, ואיך מצטרפים למשחק בהפסקה?״

אמא ואבא חייכו וחיכו שיסיים. תמר פתחה מפה קטנה. מאחוריהם עובדים הכינו שביל חלק, רמפה נוחה ולוח משחק נמוך שגם וילי יכול להגיע אליו.

השעון עוד לא צלצל, ווילי כבר היה ער.
היום הראשון בבית הספר!

אמא הכניסה כריך לתיק, ואבא בדק שהתיק יושב היטב בסל הקלנועית.

"רוצה לשחק איתי?" לחש וילי.
"אמרת משהו?" שאל נועם.
"אני מתאמן," אמר וילי. "אולי אפגוש היום חבר חדש."

נועם חייך. "עליי אתה לא צריך להתאמן."

מאיה רכבה על אופניה. נועם הוליך את
הקורקינט, ולילי הלכה ליד וילי. אמא ואבא באו
איתם.

בית הספר כבר נראה בין העצים.
וילי ניסה לראות מי מחכה ליד השער.

"שומעים את החצר!" אמרה לילי.
מעבר לגדר נשמעו צחוק וקולות של ילדים.

וילי חזר בלב על המשפט שהתאמן עליו.
ליד השער עמד ילד עם תיק ירוק.

”וילי? אתה גר ליד הבית עם המרפסת הכחולה?” שאל הילד.

”כן. איך ידעת?”

”אני מכיר את הצפירה שלך. שומעים אותה עד הרחוב שלי!”

וילי צחק. ”רוצה לשמוע מקרוב?”

”כבר שמעתי מספיק,” חייך הילד. ”אני עידו.”

וילי לקח אוויר כדי לשאול אם ירצה לשחק איתו.

בדיוק אז צלצל הפעמון.

”נכנסים!” קראה המורה תמר.

בכיתה חיכתה תמר ליד מעגל הכיסאות.
"ספרו לנו משהו שאתם אוהבים," ביקשה.

מאיה אהבה לרכוב על אופניים. לילי אהבה לצייר.

"אני אוהב תופסת," אמר וילי, "ולהגיע ראשון לארוחת צהריים."
כמה ילדים צחקו.

כשהגיע תורו של עידו, הוא דיבר בשקט.
"אני אוהב להמציא משחקים. אבל פה אני עוד לא מכיר כמעט אף אחד."

וילי הסתכל עליו מיד.

